

העולם הפא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים המשתתפים בעמוד זה יזכה מדי שבוע בפרס של 10 לירות. השבוע נתחלקים פרסים מיוחדים למשתתפים בתחרות החמשירים על הסרט הצרפתי הקטן של חברת הסרטים מטרו גולדוויץ מאיר.

תעודת הגמר הגער הגיש לאביו את תעודת הגמר של שנת הלימודים. עם כל שורה שקרא עלה ועמו של האב. בכל המקצועות זכה בנו בציון "בלתי מספיק". רק בסוף הטור, ליד המקצוע "מוסיקה", היה רשום הציון "טוב מאד". האב לא יכול היה לעצור בעד עצמו, הנחית סטירה מצלצלת על לחיו של הבן. "אחרי כל זה עוד היה לך חשק לשיר?" התרחת. אהרן סרגוסטי, שיכון המשטרה, ירושלים.

הערות-שוליים

משה שרת הכריז בכנס עברי-ערבי, כי קיים במדינה שוויון בין יהודים וערבים . . .

. . . התכוון בוודאי לומר כי כנגדויון מסדר אותו באותה מידה שהוא מסדר את הערבים.

★ ★ ★

הצבא הבריטי בקפריסין מחפש אחר נשים יחידות שעמדו בראש התקפה נגדם . . .

. . . אשת חייל מי ימצא?

★ ★ ★

צרפת דורשת להשתתף בעיצוב המדיניות במרחב . . .

. . . ולי היה נדמה שהיא די עצובה גם כך.

★ ★ ★

אוהדי הנשיא שמעון טוענים כי דאג האמרשילד, אשר מתוך ידידות לעבד אל-נאצר הודיע כי אין התערבות רעים בלבנון, הנחיל בכך נצחון למורדים . . .

. . . בא, לא ראה, ניצח.

בפנים שורת השיר

מה יכול לקרות על אי' בודד

שתיים, זכה בתקליט נוסף. הפגינה: לשום איש לא סירבה המדאם. לקבוצת הזוכים הבאה יש דבר אחד במשותף — מלבד גישתם הסנסציונית למצבו האומלל של המשולש, כפי שזוכרתי לעיל — הם כולם ירושלמים. והם זכו בכרטיסים זוגיים להצגת הצרפתי הקטן, לכשיוצג בירושלים. והנה מדוע: **מי האב — לא ידעו לעולם;** (מרים רובינסון); **"ויהלוקו!" פסקו רבנו;** **"שווה שזקיקים קבעו לעצמם;"** **"הוא והיא — ושלישי מיותרם"** (אברהם אפרים); **תוצאה: תאומי פיאב (שמואל חזן);** **עד הי פך למרובע, עם הזמן (י. נחושתי).**

בני תל-אביב והסביבה לא הראו שום נטיה שונה מחבריהם בבירה. גם הם כתבו את התוכמות הנצחיות על הי משולש הנצחי. למשל: **שהתרובע, עת נולד עוד אדם.** (דן לוי, רחוב סירקין 33, גבעתיים); **לפתרו לא יוכל אף חכם** (נחום רוזנבלום, רחוב הנתיב 2, תל-אביב); **עד מצאו (הוי אכזרית) גופתה לכב ים;** **מעשה בכל יום, ככל יום;** **מה קרה — פרט לצנזור לא ידע איש לעוד לם** (הקוראה רחל אורן, מרחוב אמיל זולא 9, תל-אביב, אונסת במקצת את המשקל בחרזו השלישי, אבל מכיון שהרוח הכללית של החמשיר היא כזאת, אפשר לסלוח לה); **והג'ונגל שומר עד סודם** (נחמה רוזנבלום, ביליין 20, פתח תקווה); **של תם וחכם ומדאם;** **של שני אדונים ומשרי תם;** **בקיצור:** **"שרשה לה פאם"** (יעקב טומשיץ, רחוב יודלביץ 17, ראשון-לציון); **אלה זוכים בכרטיסים זוגיים לקולנוע אסתר, תל-אביב.**

היו עוד תשובות כהנה וכהנה. בעיקר כהנה. כמו, למשל, **ולגננת הפכה המדאם** (גדעון שפיגל, תל-אביב); או **אהבה, תאנה ומדאם;** **כו חילי קו בשווה את "החמם"** (פורטי, תל-אביב). והיו, כפי שטבע הדברים מחייב, כמה תשובות כאלה, שאני כל כך הסמקתי שלא יכולתי לקרוא אותן, כך שאיני יודעת אם היו ראויים לפרס.

שני גברים ועלמה לכרם נפלטו על שפת אי מלכים. **כך נוצר — לא בכדי — המשולש הנצחי**

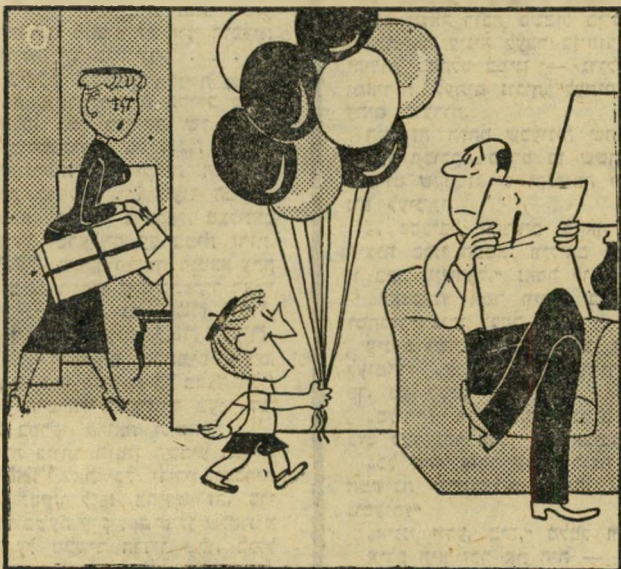
ארבע השורות הראשונות של חמשיר זה נכתבו על פי הסרט הצרפתי הקטן של חברת מטרוגולדוויץ-מאיר. את הי שורה החמישית נתבקשו הקוראים לספק. תחרות זו נערכה בכל רחבי העולם (פחות או יותר) ועתה הגיעה לסיומה אף בישראל. אנכי, לאחר עיון בכמה מן התשובות שנוצרו בעולם הרחב, מסתבר כי פעולות המות האנושי זהות. הנה שלושה בני אנוש אומללים, שי הגורל התאכזר להם, וסירתם נטרפה בסערה. אתם חושבים שמישהו מכל המשתתפים בתחרות זו חשב על הצד הרפואי-הומניטרי של הבעיה? אף לא אחד! במידה שהיה צביון מדיעילי כלשהו באחת התשובות, הרי היה זה של המדיענה הגניקולוגית.

אך מדוע להרבות מלים. קראו בעצי-מכם את התשובות. אחרי שתיווכחו מה שאנשים מסוגלים לרכל ולרנן, יעבור מלבכם כל חשק להימצא על אי בודד — אפילו עם אחת גארדנר. הפרס הראשון (בילוי סוף-שבוע ב-מלון תדמור בהרצליה) הוענק ללא הי סוס למשה קסטן, מרחוב דינגוף 62, תל-אביב. הוא חיבר לא פחות מ-55 תשובות שונות. ואני חוששת שלא המשיר הלאה, מפני שפשוט לא היה יותר מקום על הגייר. כמה דוגמאות מובחרות מיצירותיו: **של נחש וחווה ואדם;** **של שני רצים, "כרם";** **שלא הביא כבוד לכולם;** **היה טוב — והיה בחינם;** **והכל היה כמי עולם;** **והשקפה — ריבוננו של עולם.**

את הפרס השני, תקליט מתוך הי סרט הצרפתי הקטן, קיבל צבי כהן, מרחוב ישא ברכה 24, ירושלים, עבור תרומה זהה לאחת מהעצותיו של הי זוכה הראשון: **של נחש, חוה וי אדם.** ואילו הקורא אורי שיקה, חיפה, גם הוא לא הסתפק בתשובה או

משהו על בריגייט בארדו

- אומרים שהיפוי שלה עמוק כעומק העור שלה, לא יותר. "או מה? משיבים חסידיה", "אנחנו אוהבים את חיצוניותה, לא את הכבד שלה."
- "אינני מבינה מה כל ההתפעלות הזאת. הרי בריגייט בארדו היא אחרי הכל חברה של המין הנשי?" התרעמה אשה בארגון ויצ"ו הצעירה. לכך היתה תשובה מוכנה בפי בעלה: "לא יקרותי, לא סתם חברה. היא היושבת-ראש."
- חסבי'ן הדכאו, קובע פסיכיאטר אחד, יכול להיות תוצאה מחזום-בלהות, בו אחת חולם שאשתך ובריגייט בארדו נאבקות עליך — ואשתך מנצחת.

"אמא מצאה חנות מצויינת... בשביל כל קניה של עשר לירות נתנו לי בארון חינם!"

סיפורים מכפר ברוך

רק היתה הרופאה של הכפר. כלומר, רופאה לא היתה, אבל את כולם היתה מרפאה. לא מפני שפקחית היתה בעיני רופאה, אלא פשוט הכירה טוב את הכפרי-ברוכים. אבל צחוק בצד, היא באמת היתה אחות. או כמו שאוריק של זלמן היה מקשה ושואל: "אחות של מי?" — של קופת חולים, כמובן.

כל יום משעה 11:30 היתה פותחת את המרפאה וחביבי! מה זה תור — כל הזקונים של הכפר! לא מפני שחם וחלילה חולים היו. היו באים אל שרקה ואומרים: "שרקה, אני מרגיש רע!" או שרקה היתה עושה את עצמה כאילו חושבת, מתעמקת לרנע, ומודיעה: "יש לי בשבילך בדיק מה שאתה צריך!" ומוציאה את בקבוק הערק. רק מן היות היו הפציינטים מבריאים.

הערק הזה היה עוזר במקרים המשונים ביותר. כמו, למשל, מקרהו של זכרונב הזקן, כמו שהוא זקן, או הוא אוהב להרביץ שינות ארוכות. אבל מה, על עץ החרובים שליך חלוננו הקימו עורבים קן, וכבר בחמש בבוקר היו מתחילים לבלבל את המוח ולא נותנים לישון. אז יום אחד נבלס לו העסק לזכרונב, הוא החליט להוריד את הקן, טיפס על העץ, אך פתאום הביט למטה — ונבהל. נאחו בענף ופחד לרדת.

התחיל לצעוק. באו כל החברה והחלו מצעקים: "רד! מה אתה עושה שם למעלה?" אפילו התחילו לצחוק ממנו, שאלו אותו מה מזג האוויר שם למעלה. אבל זכרונב היה נפחד מדי להשיב. אפילו אשתו שצעקה עליו, וזכרונב רק בושות אתה מכיא לי — ולחשוב שבמחר אתה בן 87. רד כבר!" לא יכלה להשפיע עליו. הביאו לו סידור, בונבוניים, פיסטוקים — אבל שום דבר לא עזר. הוקן כחד לרדת. לבסוף קרא: "ערק! הביאו לי ערק!"

אם ערק, אז כמובן שערק של שרקה. היא הופיעה ובקבוק בידה. העלו את הבקבוק על העץ, וזכרונב הריק אותו בלגימה אחת. אבל לפני שהוא הספיק לקפוץ, העלו לו החברה דגל אדום, שיתלה אותו על העץ. בשביל האחד במאי, למרות שזה היה עדיין חודש ינואר. אם כבר מישו טיפס כל כך גבוה, חשבו הכפרי-ברוכים, אז חבל שלא ינצלו את העובדה.

וזה לא הכל על זכרונב הזקן. יום אחד החליט שעליו להשיג שינים תותבות, כמו אלה של המזכיר. נסע לחיפה ובכיכר חמרה, בחנות של אלטע-זאכען ערבי, ראה שינים תותבות. מבטוס חאלס קנה אותן. אפילו אגוויים היה מפצח עמן. היה לוקח מומן לא מוציא את השיניים, ולוחץ ביד על התותבות. פעם אפילו שבר שמשה ככה, מפני שהאגוז קפץ.

האסון הגדול קרה לפני פסח. זכרונב הוציא את השיניים התותבות כדי לעשות אותן כשר לפסח, ושכה אותן על הכסא. חזר ולא שם לב — התיישב עליהן. צעקה כזאת מומן לא שמעו בכפר. רצו איתו לשרקה, אבל לשרקה היו רק פינצטות קסטונות. קראו לטימי שיביא את המלקחיים מהמסגריה. עבדו איוה שעתים בשביל להוציא לזכרונב כל שן לחוד, חוץ מאשר את הניב השמאלי, אותו לא הצליחו לעקור.

מאז כשפעם בשנה בא רופא השיניים של קופת חולים, כדי לבדוק את שיניהחלב של ילדי בית-הספר, אז מי אתם חושבים עומד בתור? זכרונב הזקן. וכשהרופא מביט על חניכיו החשופים, הוא מחייך לעומתו: "לא דוקטור, לא כאן."